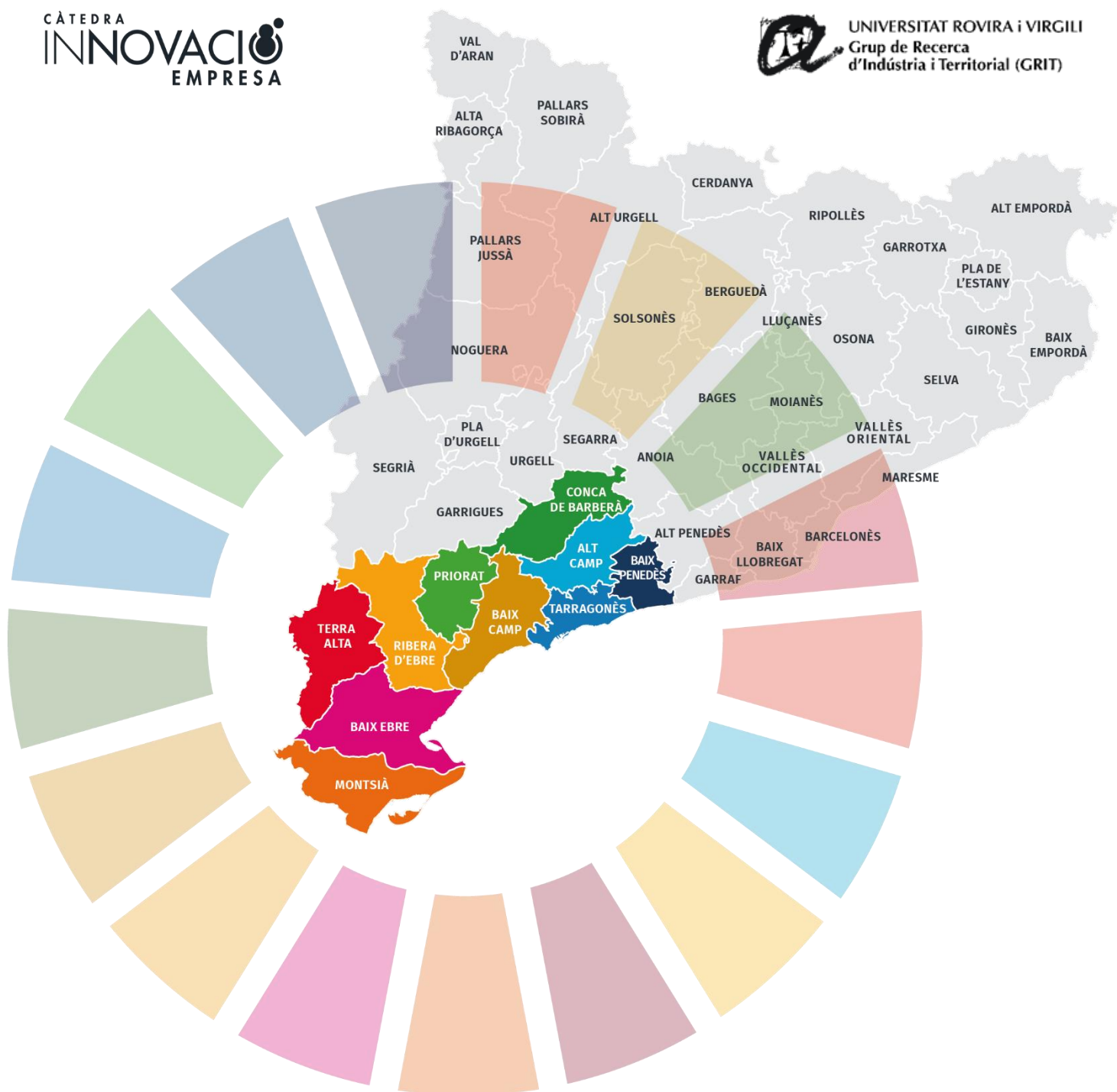

Informe de conjuntura econòmica

Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre

Segon trimestre de 2026

INFORME DE CONJUNTURA ECONÒMICA DEL CAMP DE TARRAGONA I DE LES TERRES DE L'EBRE

Segon trimestre de 2026

Resum executiu	2
1. La configuració d'un nou ordre mundial i la posició d'Espanya	5
2. Les perspectives de l'economia espanyola	10
3. L'economia catalana resisteix, però augmenten els riscos externs	12
4. L'economia del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre	16

Resum executiu

L'economia mundial es desaccelera i augmenten les pressions inflacionàries. El BCE preveu que el creixement mundial baixi al 3,0% el 2026 i que la zona euro només avanci un 0,8%. L'encariment de l'energia pressiona els preus, redueix el poder adquisitiu de les llars, eleva els costos empresarials i endureix les condicions de finançament.

La crisi del lideratge nord-americà accelera la transició cap a un ordre multipolar. L'administració Trump substitueix la cooperació pels aranzels, les sancions i la pressió militar. La seva capacitat per imposar les seves regles és limitada quan el 87% del comerç mundial de mercaderies té lloc al marge del mercat nord-americà. La resposta de la Unió Europea, la Xina i les potències emergents determinarà si aquesta crisi provoca una fragmentació més gran o dona lloc a un ordre internacional més plural.

Espanya afronta aquest nou escenari com una potència mitjana ben posicionada. La pertinença a la Unió Europea, la dimensió de la seva economia i la projecció exterior de les grans empreses li permeten mantenir una certa influència internacional. La seva influència dependrà sobretot de la capacitat per reforçar la base industrial i tecnològica i defensar els seus interessos a través de la Unió Europea.

L'economia espanyola conserva un creixement sòlid, però perd impuls. El PIB va avançar un 0,6% durant el primer trimestre de 2026, dues dècimes menys que al final de 2025. La previsió anual es manté en el 2,3% per al 2026 i es modera fins a l'1,7% el 2027. Espanya continuarà creixent per damunt de la zona euro, però l'encariment de l'energia i la feblesa dels principals socis europeus condicionaran les perspectives futures de creixement.

La demanda interna continua sostenint l'economia espanyola. Està previst que el consum privat augmenti un 2,6% el 2026 i la formació bruta de capital, un 4,1%. En conjunt, la demanda nacional aportaria 2,7 punts percentuals al creixement del PIB. En canvi, la demanda exterior neta en restaria 0,4, ja que les exportacions només avançarien un 0,8%, per sota de l'augment del 2,1% de les importacions.

El mercat laboral espanyol continua millorant, encara que més lentament. Està previst que l'ocupació augmenti un 2,2% el 2026 i un 1,5% el 2027, mentre que la taxa d'atur baixaria del 10,5% al 10,0% i, posteriorment, al 9,8%. Els problemes estructurals del mercat laboral continuen vigents.

Catalunya manté un diferencial de creixement favorable respecte

d'Europa. El PIB català va créixer un 2,7% el 2025, molt per damunt de l'1,4% de la zona euro. El PIB per habitant va avançar un 1,6% i la productivitat per hora treballada, un 1,1%. Aquesta millora ha permès reduir una mica la bretxa de productivitat amb la Unió Europea. La convergència en la productivitat és lenta a causa de la reduïda dimensió empresarial i l'especialització en activitats de poc valor, sobretot en els serveis.

La construcció i els serveis sostenen l'economia catalana. Durant el primer trimestre de 2026, la construcció va créixer un 5,5% interanual i els serveis, un 3,7%, mentre que la indústria només va avançar un 0,9%. La demanda interna va augmentar un 3,3%, impulsada pel consum de les llars, del 3,4%, i la inversió, del 3,3%.

Catalunya manté una bretxa en R+D amb les principals economies

europeses. Catalunya presenta un esforç en R+D superior al conjunt d'Espanya, però encara per sota de la Unió Europea. El 2024, la despesa en R+D va representar l'1,73% del PIB català, front l'1,50% d'Espanya i el 2,24% de la UE-27. Aquesta diferència de 0,51 punts percentuals respecte a la mitjana europea limita la innovació, la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana.

Les comarques del Camp i de l'Ebre registren un màxim històric de

població. Després de créixer un 1,6% en un any, l'1 de gener de 2026 la població de la demarcació va assolir prop de 890.000 habitants, el màxim de la sèrie històrica. L'augment de més de 14.300 residents s'explica principalment pel creixement de la població estrangera, que va avançar un 4,9%, mentre que la de nacionalitat espanyola ho va fer un 0,9%. La taxa d'estrangeria va arribar així al 19,8%, també el nivell més elevat de la sèrie.

El Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre mantenen el dinamisme.

L'activitat productiva i l'ocupació continuen avançant en sintonia amb el conjunt de Catalunya. No obstant això, un xoc energètic prolongat reduiria els marges empresarials i podria frenar la inversió productiva.

L'EPA confirma el bon comportament interanual del mercat laboral

tarragoní. En el primer trimestre de 2026, la província tenia 15.900 ocupats més que un any abans i la taxa d'atur havia disminuït tres dècimes. Però el mercat de treball continua marcat per l'elevada volatilitat trimestral: entre el quart trimestre de 2025 i el primer de 2026, l'ocupació va disminuir en 7.600 persones i la taxa d'atur va augmentar fins al 12,6%, per sobre de Catalunya i d'Espanya.

L'atur registrat mostra una millora més intensa durant la primavera.

Entre gener i maig de 2026, el nombre d'aturats va disminuir en 2.211 persones al Camp de Tarragona i en 726 a les Terres de l'Ebre. La taxa va baixar fins al 8,16% al Camp i al 9,07% a l'Ebre, davant del 7,75% de Catalunya. Malgrat l'evolució favorable, la bretxa territorial persisteix, sobretot a les Terres de l'Ebre.

Tarragona crea més empreses des de la pandèmia. Entre 2020 i 2025, les constitucions de societats van augmentar un 90,8% a la província, davant del 65,8% de Catalunya. La taxa de creació va passar de l'1,95% al 3,74% i va reduir la distància respecte de la taxa catalana, situada en el 4,08%. En canvi, la taxa de dissolució provincial va arribar al 0,91%, gairebé tres vegades el 0,31% català.

Una rotació empresarial més elevada no implica necessàriament un teixit productiu més sòlid. El 2025, la taxa de rotació empresarial va arribar al 4,65% a Tarragona, per sobre del 4,39% de Catalunya, principalment per la major incidència de les dissolucions. El repte de l'economia local no implica crear més empreses, sinó afavorir els projectes viables i innovadors capaços de generar ocupació de qualitat.

La gigafactoria d'intel·ligència artificial pot ser una bona palanca transformadora si genera activitat arrelada al territori. El 96,2% dels economistes tarragonins valora favorablement el projecte, però gairebé la meitat adverteix que comporta reptes territorials, socials i ambientals. La Ribera d'Ebre mostra que una gran capacitat de producció no es tradueix automàticament en més renda local. El PIB per habitant de la comarca equival al 178% de la mitjana catalana, però la renda disponible només arribava al 82%.

L'impacte dependrà de les activitats que envoltin la infraestructura de computació. La gigafactoria transformarà l'ecosistema territorial si incorpora recerca aplicada, enginyeria de dades, ciberseguretat, serveis avançats i serveis de formació i de suport a empreses locals. La candidatura compartida entre Móra la Nova i San Fernando de Henares ha de garantir que les activitats de més valor afegit i la presa de decisions també s'ubiquin a les Terres de l'Ebre.

1. La configuració d'un nou ordre mundial i la posició d'Espanya

L'economia mundial continua marcada per la invasió d'Ucraïna, el genocidi a Gaza i el conflicte a l'Orient Mitjà. Aquestes tensions han alterat els mercats energètics i de primeres matèries, han intensificat les pressions inflacionàries i han contribuït a l'enduriment de les condicions financeres. Els seus efectes també es traslladen a les economies locals mitjançant l'augment dels costos empresarials, l'encariment dels béns essencials, la pèrdua de poder adquisitiu de les llars i les dificultats d'accés al finançament.

Davant d'aquestes tensions, les projeccions dels organismes internacionals apunten a una moderació del creixement. Segons les previsions del Banc Central Europeu (BCE) del mes de juny, el PIB mundial passaria de créixer un 3,6% el 2025 a un 3,0% el 2026 i es recuperaria lleugerament fins al 3,2% el 2027. La previsió per al 2026 s'ha revisat tres dècimes a la baixa respecte de les estimacions del març, principalment pels efectes que té la guerra a l'Orient Mitjà en la demanda privada i les condicions financeres. El Fons Monetari Internacional (FMI) ofereix una perspectiva similar per al conjunt de l'economia mundial i situa el creixement en el 3,0% el 2026 i el 3,4% el 2027.

Les projeccions dels organismes internacionals apunten a una moderació del creixement.

Les pressions sobre els preus també s'han intensificat. Segons el BCE, la inflació mundial, exclosa la zona euro, augmentaria del 3,1% el 2025 al 3,5% el 2026, impulsada principalment per l'encariment de les primeres matèries energètiques i no energètiques, i es moderaria fins al 3,0% el 2027. Aquestes previsions representen revisions a l'alça de quatre dècimes per al 2026 i de tres dècimes per al 2027 respecte de les projeccions del març.

Pel que fa a la zona euro, el BCE preveu que el PIB creixi un 0,8% el 2026 i un 1,2% el 2027, una dècima menys en tots dos anys respecte de les estimacions del març. La inflació se situaria en el 3,0% el 2026 i en el 2,3% el 2027, quatre i tres dècimes més, respectivament, del que s'havia previst anteriorment. L'augment dels preus energètics i la seva transmissió progressiva als aliments, els béns i els serveis expliquen bona part d'aquesta revisió.

El BCE preveu que el PIB de la zona euro creixi un 0,8% el 2026 i un 1,2% el 2027.

Davant d'aquest escenari, el passat 11 de juny el Consell de Govern del BCE va augmentar en 25 punts bàsics els tipus d'interès oficials fins a situar-los en el 2,25%. Aquesta decisió respon a l'augment de les pressions inflacionàries i al risc que l'encariment de l'energia es traslladi

de manera més persistent a la inflació subjacent, als salaris i a les expectatives de preus.

En el cas de l'economia espanyola, la prolongació dels conflictes, la fragmentació geopolítica i l'augment de les barreres comercials representen riscos a la baixa. La magnitud final dels seus efectes dependrà de la durada dels conflictes, de l'evolució dels preus energètics i de la capacitat d'adaptació del teixit productiu.

En aquestes circumstàncies, la política econòmica hauria de prioritzar la reducció de la dependència energètica, el reforç de la base industrial i tecnològica, la diversificació dels proveïdors i dels mercats exteriors i l'aplicació de mesures temporals i selectives per protegir les empreses i les llars més vulnerables.

La crisi del lideratge nord-americà

La política impulsada per l'administració Trump està accelerant la pèrdua de pes dels Estats Units com a referent cultural i com a primera potència econòmica mundial. Cada cop són més les veus crítiques amb la deriva de l'Administració federal que adverteixen dels riscos que comporta l'estil del president conservador. Cal recordar que el lideratge d'una superpotència, per més gran que sigui, no depèn només de la seva capacitat militar, sinó també de la vitalitat de la seva economia, de la solidesa de les institucions, de l'estabilitat democràtica i de la cohesió social. Els atacs a la credibilitat dels processos electorals i la subordinació de l'interès general als interessos d'una reduïda elit de supermilionaris erosionen aquests fonaments.

La política impulsada per Trump està accelerant la pèrdua de pes dels Estats Units com a potència econòmica mundial.

Aquesta caiguda també s'aprecia en la reducció dels recursos destinats a l'educació pública, en el qüestionament de l'autonomia de les millors universitats del país i en una política fiscal orientada a afavorir les rendes més altes i les grans corporacions digitals. Aquestes decisions poden ampliar les desigualtats, deteriorar els serveis públics i limitar la capacitat dels Estats Units per mantenir el seu lideratge científic, tecnològic i econòmic.

Ara bé, la crisi de la potència nord-americana no es pot atribuir únicament a les decisions del seu president. És el resultat d'una sèrie de factors que fa temps que s'estan gestant al si de la societat nord-americana, com ara el preocupant creixement dels desequilibris socials, l'elevada concentració del poder econòmic en mans d'una elit, l'augment de la pobresa, les desigualtats territorials i, per si no fos prou, l'atac persistent contra els poders democràtics i les institucions independents com la Reserva Federal. Sortir d'aquest procés d'autodestrucció de la gran

potència nord-americana implica un canvi de president però també recuperar les institucions democràtiques i l'equilibri de poders per dur a terme unes polítiques públiques inclusives que redueixin les desigualtats i recuperin un projecte de país solidari i respectuós amb les diferències.

La crisi interna de la societat nord-americana té grans implicacions per a tots nosaltres, en especial per als països membres de la Unió Europea. L'ordre internacional construït pels Estats Units després de la Segona Guerra Mundial es basava en una combinació de poder militar, lideratge econòmic, institucions multilaterals i una extensa xarxa d'aliances. La política exterior de l'administració Trump qüestiona aquest model en tractar els aliats com a competidors, relativitzar els compromisos adquirits en el marc de l'OTAN i substituir la cooperació institucional per una lògica eminentment transaccional.

Aquest gir comporta un desplaçament del poder tou (*soft power*) —entès com la capacitat d'un estat per influir mitjançant la legitimitat, la diplomàcia, els valors, la cultura i l'atractiu de les seves institucions— cap al poder dur (*hard power*) —basat en la força militar, les sancions unilaterals i les pressions aranzelàries—. La renúncia progressiva al poder tou està esvaint la credibilitat internacional dels Estats Units, sobretot entre els ciutadans occidentals, i debilita una de les principals fonts de la seva hegemonia.

En la lògica autodestructiva de l'administració Trump, els aranzels, les sancions a països tercers, el control de les inversions i la reorganització de les cadenes de subministrament deixen de ser simples instruments de política comercial i passen a formar part d'una política arrogant i d'estructura que destrueix el lideratge del país acumulat des de mitjan segle xx. Aquesta deriva suïcida també erosiona el paper dels Estats Units com a creador de normes i principal garant de l'ordre econòmic internacional. En pocs mesos, el país ha perdut bona part del seu carisma internacional.

La capacitat dels Estats Units per imposar aquesta estratègia és molt més limitada del que pressuposa l'administració Trump. La geografia del comerç internacional ens ofereix una prova eloqüent: el 87% del comerç mundial de mercaderies té lloc al marge del mercat nord-americà, mentre que els intercanvis bilaterals entre els Estats Units i la Xina només representen el 3% del total mundial. Aquestes xifres posen de manifest el pes creixent de les relacions comercials entre tercers països i evidencien que Washington ja no disposa de la centralitat necessària per definir unilateralment les regles del sistema. En aquest context, la resposta de la Unió Europea, la Xina i les potències emergents determinarà si aquesta

En pocs mesos, el país ha perdut bona part del seu carisma internacional.

El 87% del comerç mundial de mercaderies té lloc al marge del mercat nord-americà.

crisi deriva en una fragmentació de l'economia mundial o accelera la configuració d'un ordre més multipolar, articulat al voltant de nous centres de decisió i de xarxes comercials menys dependents dels Estats Units.

Espanya davant d'un nou ordre multipolar

La transició cap a un nou escenari geoeconòmic obliga els països a identificar les seves fortaleeses i febleses com a actors globals. Espanya no és una gran potència mundial, però la pertinença a la Unió Europea, la seva projecció internacional i la dimensió de la seva economia li permeten exercir un paper rellevant com a potència mitjana.

Per analitzar la posició d'Espanya en termes de poder democràtic, econòmic, militar i tecnològic, té un gran interès la informació disponible a *l'Informe de seguretat de Múnic*. Es tracta d'una monografia anual elaborada per la Conferència de Seguretat de Múnic, una organització privada alemanya sense ànim de lucre creada el 1963.

L'edició de 2025 recorre al concepte de *multipolarització* per descriure un doble procés que contempla, d'una banda, la dispersió del poder entre un nombre creixent d'actors i, de l'altra, l'augment de les tensions i la polarització internacional.

L'anàlisi inclou els membres del G7 (Alemanya, el Canadà, els Estats Units, França, Itàlia, el Japó i el Regne Unit), la Xina, l'Índia i Rússia. Nosaltres hem incorporat les dades corresponents a Espanya per comparar la seva posició amb la de les principals economies i potències mundials.

La taula 1 mostra els principals indicadors relacionats amb el poder dur dels països considerats. Espanya, amb una dimensió econòmica inferior a la dels principals països analitzats, ocupa una posició modesta entre les economies occidentals. Així, representa només l'1,7% del comerç mundial i destina l'1,5% del PIB a activitats d'R+D. També té una presència reduïda en tecnologies crítiques i registra la despesa militar més baixa entre els països considerats. En canvi, destaca la projecció exterior de les grans empreses espanyoles, amb unes sortides netes d'inversió estrangera directa equivalents al 3,3% del PIB.

Espanya és una potència mitjana gràcies a la seva economia, la Unió Europea i la seva presència internacional.

Taula 1. Indicadors de poder dur, militars, tecnològics i estructurals de les principals potències

	França	Alemanya	Itàlia	Espanya	EEUU	Xina	Índia	Rússia
Despesa militar per càpita, USD	947,0	802,0	604,0	486,0	2694,0	208,0	59,0	758,0
PIB per càpita en PPA, milers \$	65,9	70,9	61,0	53,3	86,6	26,3	11,1	47,3
Comerç mundial, % mundial	3,5	6,6	2,5	1,7	11,2	10,8	2,7	1,4
Sortides netes d'IED, % PIB	1,3	1,8	1,3	3,3	1,6	1,0	0,4	0,5
Entrades netes d'IED, % PIB	0,3	0,4	1,8	2,0	1,3	0,2	0,8	-0,5
Innovació, escala 0–100	55,4	58,1	45,3	43,0	62,4	56,3	38,3	29,7
Despesa en R+D, % PIB	2,2	3,1	1,5	1,5	3,5	2,4	0,6	0,9
Tecnologies crítiques, nombre	2,0	14,0	7,0	1,0	44,0	44,0	29,0	1,0
Taxa d'atur (%)	7,3	3,0	7,0	11,2	4,1	5,1		2,6
Població, milions	66,4	84,5	59,5	48,8	344,0	1423,0	1438,0	145,0

Font: Elaboració pròpia a partir de Bunde, T., Eisentraut, S. i Schütte, L. *Munich Security Report 2025: Multipolarization*.

La taula 2, centrada en els indicadors de poder tou, ofereix una imatge més favorable. Espanya presenta bons resultats en qualitat democràtica, llibertat de premsa, igualtat de gènere i esperança de vida. En aquest darrer indicador, ocupa la primera posició (amb 84 anys) entre els països comparats. Ara bé, aquestes forteses conviuen amb debilitats estructurals importants, com ara una taxa d'atur de l'11,2%, una capacitat innovadora limitada i un deute públic equivalent al 102% del PIB.

Espanya destaca per la qualitat democràtica, llibertat de premsa, igualtat de gènere i esperança de vida.

Taula 2. Indicadors de poder tou, qualitat institucional i benestar de les principals potències

	França	Alemanya	Itàlia	Espanya	EEUU	Xina	Índia	Rússia
Democràcia, escala 0–1	0,8	0,8	0,8	0,8	0,8	0,0	0,3	0,1
Llibertat de premsa, escala 0–100	78,7	83,8	69,8	77,4	66,6	23,4	31,3	29,9
Desigualtat econòmica, escala 0–1	0,5	0,5	0,5	0,5	0,6	0,6	0,6	0,6
Igualtat de gènere, índex de bretxa 0–1	0,8	0,8	0,7	0,8	0,8	0,7	0,6	
Nombre d'universitats entre les 200 primeres	5,0	20,0	3,0	3,0	55,0	13,0	0,0	1,0
Esperança de vida, anys	83,3	81,4	81,6	84,0	79,3	78,0	72,0	73,2
Felicitat, escala 0–10	6,6	6,7	6,6	6,5	7,3	6,4	4,1	5,5

Font: Elaboració pròpia a partir de Bunde, T., Eisentraut, S. i Schütte, L. *Munich Security Report 2025: Multipolarization*.

En conjunt, Espanya és una potència mitjana amb actius importants de poder tou, però amb una capacitat econòmica, militar i tecnològica inferior a la de les principals potències. En el nou ordre multipolar que està emergint, la seva influència dependrà menys de la capacitat d'actuació unilateral que de l'enfortiment de la base industrial i tecnològica, de la projecció dels seus interessos a través de la Unió Europea i de la construcció d'aliances estables amb altres potències mitjanes. Sobretot, haurà de saber transformar el seu poder tou i les bones condicions de vida en actius geopolítics efectius, en un ordre internacional en el qual les aliances, la cooperació i la capacitat de construir consensos seran cada vegada més determinants.

2. Les perspectives de l'economia espanyola

Malgrat les tensions internacionals, l'economia espanyola conserva un ritme de creixement sòlid. Segons el Banc d'Espanya, el PIB va avançar un 0,6% intertrimestral durant el primer trimestre de 2026, dues dècimes menys que al final de 2025. Per al segon trimestre, l'organisme oficial estima un creixement d'entre el 0,5% i el 0,6%. Aquesta moderació respon, principalment, a la pèrdua de dinamisme del consum privat i de la inversió.

El Banc d'Espanya manté la previsió de creixement del PIB en el 2,3% per a 2026 i en l'1,7% per a 2027. Ara bé, la composició del creixement és menys favorable que la prevista al març. La demanda nacional aportaria 2,7 punts percentuals al creixement de 2026, mentre que la demanda exterior neta en restaria 0,4. Per components, el consum privat augmentaria un 2,6% i la formació bruta de capital, un 4,1%.

El Banc d'Espanya manté la previsió de creixement del PIB en el 2,3% per a 2026 i en l'1,7% per a 2027.

La revisió principal de les projeccions del juny afecta l'evolució dels preus. La inflació harmonitzada (índex de preus de consum) va augmentar del 2,5% del febrer al 3,6% del maig, mentre que la inflació subjacent, que exclou l'energia i els aliments, va arribar al 3,7% i la inflació dels serveis, al 4,3%. Per al conjunt de 2026, la previsió d'inflació harmonitzada es revisa sis dècimes a l'alça, fins al 3,6%, i es moderaria fins al 2,6% el 2027.

En canvi, la inflació subjacent es mantindria en el 3,2% durant els dos anys. Aquesta persistència s'explica per la transmissió parcial de l'encariment de l'energia als preus dels béns industrials i dels serveis. Les mesures fiscals aprovades el març de 2026 han moderat parcialment l'impacte negatiu de l'escalada dels preus del barril de Brent, però no han evitat l'augment de les pressions inflacionistes.

La inflació subjacent es mantindria en el 3,2% durant els dos anys.

Taula 3. Projecció de les principals macromagnituds de l'economia espanyola (%)

	2025	2026	2027
PIB	2,8	2,3	1,7
Consum privat	3,4	2,6	1,6
Consum públic	2,4	1,5	1,7
Formació bruta de capital	5,8	4,1	2,2
Exportacions de béns i serveis	3,6	0,8	2,6
Importacions de béns i serveis	6,2	2,1	2,8
Demanda nacional, contribució al creixement	3,5	2,7	1,7
Demanda exterior neta, contribució al creixement	-0,7	-0,4	0,0
Ocupació, persones	2,7	2,2	1,5
Taxa d'atur, mitjana anual	10,5	10,0	9,8

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'*Informe trimestral de l'economia espanyola* del Banc d'Espanya (juny de 2026).

Pel que fa al mercat de treball, les projeccions apunten a una evolució encara favorable, si bé gradualment més moderada. L'ocupació augmentaria un 2,2% el 2026 i un 1,5% el 2027, mentre que la taxa d'atur es reduiria des del 10,5% de 2025 fins al 10,0% el 2026 i al 9,8% el 2027. L'increment de la població activa, impulsat per uns fluxos migratoris més intensos, explica que la reducció de l'atur sigui una mica més lenta que la prevista al març.

La immigració augmenta la població activa i frena la baixada de l'atur.

Taula 4. Síntesi de les projeccions macroeconòmiques (%)

	2025	2026	2027
PIB	2,8	2,3	1,7
Inflació general	2,7	3,6	2,6
Inflació subjacent	2,6	3,2	3,2
Taxa d'atur	10,5	10,0	9,8
Dèficit de les AAPP	-2,4	-2,4	-2,3
Deute de les AAPP	100,7	98,9	97,9

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'*Informe trimestral de l'economia espanyola* del Banc d'Espanya (juny de 2026).

En l'àmbit pressupostari, el dèficit de les administracions públiques es mantindria en el 2,4% del PIB el 2026 i es reduiria lleugerament fins al 2,3% el 2027. Al seu torn, el deute públic disminuiria des del 100,7% del PIB el 2025 fins al 98,9% el 2026 i el 97,9% el 2027. Aquesta millora respondria principalment al creixement nominal de l'economia, més que no pas a una correcció significativa del desequilibri pressupostari.

Gràfic 1. Projeccions macroeconòmiques

	2025	(P)* 2026	(P)* 2027	
PIB	2,8%	2,3% =	1,7% =	L'economia espanyola manté un creixement sòlid , tot i que amb signes de moderació de la demanda interna.
Inflació	2,7%	3,6% ↑ 0,6%	2,6% ↑ 0,1%	La inflació ha augmentat pel xoc energètic associat al conflicte a l'Orient Mitjà. L'increment previst per al 2026 s'apropa a l'escenari advers previst al març.
Taxa d'atur	10,5%	10,0% ↑ 0,1%	9,8% ↑ 0,2%	Es manté un ritme sòlid de creació d'ocupació , tot i que en una trajectòria de moderació.
Dèficit	2,4%	2,4% ↑ 0,1%	2,3% =	El dèficit augmenta una dècima el 2026 per una estimació més elevada de l'impacte de les despeses extraordinàries.

Font: Elaboració pròpia a partir de dades del Banc d'Espanya.

En síntesi, les projeccions del Banc d'Espanya dibuixen una economia que manté un creixement sòlid, però que avança cap a una moderació gradual. El mercat de treball continuarà mostrant una evolució favorable i el pes del deute públic es reduirà lentament. No obstant això, la menor aportació del sector exterior, la persistència de la inflació subjacent i l'encariment de l'energia poden debilitar la demanda interna i limitar el potencial de creixement.

Davant d'aquests reptes, Catalunya pot actuar com un dels principals motors de modernització de l'economia espanyola. La seva capacitat per innovar en productes i processos, adoptar les tecnologies digitals avançades i integrar empreses en les cadenes europees de valor són elements clau per millorar la competitivitat de les empreses catalanes i del conjunt de l'economia espanyola.

Catalunya impulsa la modernització de l'economia espanyola amb la innovació, la tecnologia i la integració europea.

3. L'economia catalana resisteix, però augmenten els riscos externs

L'economia catalana va tancar el 2025 amb un PIB de 334.765 milions d'euros i un creixement real del 2,7%, una taxa molt superior a la de la zona euro (1,4%) i a la de les grans economies europees. Aquesta taxa, inferior al 3,6% revisat de 2024, confirma la moderació de l'activitat, però manté Catalunya clarament per sobre del ritme de creixement de la zona euro.

L'economia catalana va créixer un 2,7% el 2025, per sobre de la zona euro i de les principals economies europees.

Aquest diferencial favorable també s'observa en el PIB per habitant, que va augmentar un 1,6%, dada per sobre de l'1,1% de la zona euro. La

productivitat per hora treballada va avançar un 1,1%, davant de l'1,0% de la zona euro, mentre que la ràtio entre les hores treballades i la població va créixer un 0,5%. Aquest doble impuls, present des de 2023, podria insinuar l'inici d'una etapa de creixement més equilibrada i menys dependent exclusivament de l'augment del factor treball, segons la *Memòria Econòmica de Catalunya 2025* de les Cambres de Comerç de Catalunya.

La millora de la productivitat laboral per hora també ha permès reduir el diferencial amb la zona euro en paritat de poder adquisitiu (PPA), que ha passat del -12% de 2021 al -7% el 2025. Malgrat aquesta evolució positiva, el procés de convergència continua sent lent a causa de factors estructurals, com la dimensió mitjana reduïda de les empreses, l'especialització en activitats de productivitat moderada, la baixa intensitat de la inversió en capital tecnològic i en intangibles, i els febles mecanismes per transmetre la tecnologia i les innovacions al conjunt del teixit productiu.

Des de la perspectiva de l'oferta, tots els sectors d'activitat van presentar variacions anuals positives en l'exercici de 2025, especialment la construcció i l'agricultura. La indústria va créixer un 1,8%, dos punts menys que l'any anterior (3,9%); els serveis un 3,0%, un creixement d'un punt menys que el 2024 (4,1%); la construcció va créixer un 5,3%, tres punts més que l'any anterior (1,7%), i l'agricultura també va mostrar una evolució favorable, amb un increment del 7,2%, tres punts més respecte de 2024 (4,2%).

La construcció i l'agricultura van liderar el creixement de tots els sectors el 2025.

Taula 5. Taxa interanual de l'oferta del PIB català (%)

	2024				2025				2026
	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1(p)
PIB	3,1	3,5	3,9	3,9	3,4	2,7	2,6	2,6	2,9
Demanda interna	2,5	2,9	4,7	5,0	3,7	3,7	4,5	4,0	3,3
Consum de les llars	2,7	2,5	4,6	4,2	3,9	3,5	3,9	3,8	3,4
Consum de les AAPP	5,3	4,3	6,1	5,3	2,6	2,2	3,2	3,6	2,9
Formació bruta de capital	-0,5	2,9	3,6	6,9	4,3	5,9	7,0	4,6	3,3
Saldo amb l'exterior	1,0	1,0	-0,1	-0,3	0,3	-0,5	-1,2	-0,7	0,1
Exportacions	-0,6	2,2	3,2	2,4	2,5	2,0	3,2	3,5	1,5
Importacions	-0,9	1,4	4,9	5,3	5,1	3,5	4,7	4,5	2,7
PIB. Variació intertrimestral	0,8	1,2	0,9	0,9	0,2	0,5	0,8	0,9	0,6

Nota: Variació interanual en volum, excepte la darrera fila, que correspon a la variació intertrimestral del PIB. Dades corregides d'estacionalitat. (p) Dada provisional.

Font: Elaboració pròpia a partir de la comptabilitat trimestral d'Idescat.

Durant el primer trimestre de 2026, el PIB català va créixer un 0,9% respecte del trimestre anterior. La construcció va liderar l'expansió, impulsada pel dinamisme de l'activitat residencial i de l'obra civil (amb un augment del 2,8%). Els serveis també van mostrar una evolució favorable, amb una taxa intertrimestral de l'1,0%, i van continuar sent el principal suport del creixement. L'agricultura va augmentar un 0,5%, després de la recuperació registrada durant el 2025. En canvi, la indústria va retrocedir lleugerament, un 0,1%, afectada per la feblesa de la demanda europea, les tensions comercials i els elevats costos energètics.

Des de la perspectiva de la demanda, el creixement de l'economia catalana durant el primer trimestre de 2026 es va recolzar en l'augment interanual del 3,3% de la demanda interna. El consum de les llars va avançar un 3,4% i la formació bruta de capital també va créixer, un 3,3%.

Tanmateix, dins de la inversió es van observar comportaments diferenciats. La inversió en construcció va augmentar un 5,2% interanual, per sobre de la inversió productiva en béns d'equipament i altres actius, que va avançar un 1,7%. Aquesta composició indica més protagonisme de la construcció davant de la inversió més directament vinculada a l'ampliació de la capacitat productiva i la modernització tecnològica, que va mostrar un creixement més moderat.

La inversió en construcció va créixer més (5,2%) que la inversió productiva (1,7%).

Malgrat aquesta moderació en el darrer trimestre, la inversió productiva s'ha consolidat com el component més dinàmic del PIB el 2025, amb un augment del 6,9%. Entre 2019 i 2025, s'observa una recomposició sectorial de Catalunya cap a activitats de més qualificació. D'una banda, el pes de l'ocupació dels sectors professionals no turístics (TIC, activitats professionals i financeres) augmenta del 17,1% fins al 19,4% del total, i de l'altra, el pes dels sectors de comerç, transport i hostaleria disminueix del 28,7% al 27,8%.

Aquesta evolució contrasta amb la reculada de la despesa empresarial en R+D, que va disminuir un 3,5% el 2024 després de tres anys de fort creixement. Com a resultat d'aquesta caiguda, la inversió empresarial en R+D es va reduir fins a l'1,06% del PIB, lluny de l'1,52% de la Unió Europea. Sense una recuperació sostinguda d'aquesta inversió, serà difícil transformar l'augment de la capacitat productiva en innovació, guanys de productivitat i millores salarials.

En canvi, el sector exterior va augmentar un 0,1% durant el trimestre perquè les importacions van augmentar un 2,7% en termes interanuals, per sobre de l'1,5% de les exportacions. Aquest diferencial no indica

necessàriament una feblesa exportadora, sinó que l'expansió del consum i de la inversió va generar una demanda elevada de béns i serveis procedents de l'exterior.

En conjunt, el creixement va presentar un perfil clarament orientat cap a la demanda interna, mentre que el saldo exterior va actuar com a fre. Aquesta pauta evidencia la capacitat de consum i inversió de l'economia catalana, però també la seva dependència de les importacions energètiques, de béns intermedis i d'equipament.

Taula 6. Taxa interanual de la demanda del PIB català (%)

	2024				2025				2026
	T1	T2	T3	T4	T1	T2	T3	T4	T1 (p)
PIB. Variació interanual	3,1	3,5	3,9	3,9	3,4	2,7	2,6	2,6	2,9
Agricultura	2,8	4,6	4,8	4,6	4,7	11,3	8,8	9,2	1,6
Indústria	4,6	4,8	3,2	3,0	2,4	1,5	1,9	1,2	0,9
Construcció	0,9	1,0	1,4	3,5	2,8	3,8	4,7	7,2	5,5
Serveis	3,5	3,9	5,0	4,2	3,6	3,0	2,7	3,7	3,7
PIB. Variació intertrimestral	0,8	1,2	0,9	0,9	0,2	0,5	0,8	0,9	0,6

Nota: Variació interanual en volum, excepte la darrera fila, que correspon a la variació intertrimestral del PIB. Dades corregides d'estacionalitat. (p) Dada provisional.

Font: Elaboració pròpia a partir de la comptabilitat trimestral d'Idescat.

Sembla que aquesta pauta es mantindrà el 2026. La Generalitat de Catalunya preveu que la demanda interna aportí 2,5 punts al creixement, amb un augment del consum de les llars del 2,6% i de la inversió del 3,3%. El sector exterior continuaria fent una aportació lleugerament negativa, atès que les exportacions creixerien un 2,2% i les importacions un 3,5%.

Les perspectives estan cada vegada més condicionades per la crisi geopolítica. L'encariment del petroli i del gas, les alteracions de les cadenes de subministrament i les tensions comercials afecten especialment una economia oberta, industrial i dependent de les importacions energètiques. Catalunya manté una exposició comercial directa limitada amb el Golf Pèrsic, però prop d'una cinquena part de les importacions de petroli refinat procedeixen dels països de la regió.

*Les perspectives
estan cada
vegada més
condicionades
per la crisi
geopolítica.*

Pel que fa al mercat laboral, continua donant signes de vitalitat, tot i que mostra senyals contradictoris. L'afiliació a la Seguretat Social manté un creixement notable, mentre que l'EPA apunta a una desacceleració de l'ocupació i situa la taxa d'atur en el 10,1% durant el primer trimestre. Les

previsions de la Generalitat anticipen la creació de 60.000 llocs de treball equivalents a temps complet el 2026, però a un ritme inferior al de 2025.

En conjunt, l'economia catalana afronta la crisi geopolítica des d'una posició relativament sòlida gràcies al consum, l'ocupació, la inversió i el dinamisme dels serveis. Tanmateix, el creixement presenta alguns desequilibris, atès que continua depenent de la demanda interna, el saldo exterior és negatiu i la indústria mostra una evolució feble.

4. L'economia del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre

Les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre concentren prop del 10% del teixit empresarial i dels comptes de cotització de Catalunya, un pes similar al que representen en termes demogràfics. L'1 de gener de 2026, la població de la demarcació va assolir prop de 890.000 habitants, el màxim de la sèrie històrica, després de créixer un 1,6% en un any. L'augment de més de 14.300 residents s'explica principalment pel creixement de la població estrangera, que va avançar un 4,9%, mentre que la de nacionalitat espanyola ho va fer un 0,9%. Com a resultat, la taxa d'estrangeria va arribar al 19,8%, també el nivell més elevat de la sèrie.

L'1 de gener de 2026, la població de la demarcació va assolir prop de 890.000 habitants, el màxim de la sèrie històrica.

Segons les estimacions de les cambres de comerç de Catalunya, l'economia de les comarques de Tarragona ha mantingut una evolució positiva i ha registrat un creixement del VAB del 3,1% el 2025, una dècima per sobre de la mitjana catalana. Aquesta evolució positiva dona continuïtat a la recuperació iniciada el 2021. El bon comportament de l'economia s'explica, sobretot, per la millor evolució del mercat de treball a la demarcació en comparació amb la resta de províncies catalanes, en un context en què el comerç exterior i l'activitat turística han mostrat un menor dinamisme.

Durant la primera meitat de 2026, l'economia del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre ha mantingut una evolució favorable, en línia amb el dinamisme del conjunt de l'economia catalana. L'activitat continua avançant i l'ocupació creix en termes interanuals, tot i que l'augment de les tensions geopolítiques i la volatilitat dels mercats internacionals eleven la incertesa conjuntural.

L'economia del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre ha evolucionat favorablement, en línia amb Catalunya.

De cara al futur, el principal risc rau en la vulnerabilitat de les comarques del sud de Catalunya davant dels xocs externs i en la persistència d'alguns reptes estructurals. Un augment sostingut dels preus energètics elevaria

els costos de producció i de les importacions, reduiria els marges empresarials i podria frenar la inversió productiva.

Malgrat aquests riscos, el mercat de treball continua mostrant dinamisme, tot i que es manté el diferencial d'atur respecte de Catalunya. Com en els informes de conjuntura anteriors, l'anàlisi parteix de l'Enquesta de població activa de l'INE i es completa amb els registres de la Seguretat Social i de l'atur, més adequats per captar l'evolució mensual i les diferències entre les deu comarques de la demarcació.

En el primer trimestre, l'ocupació frena i amplia el diferencial d'atur amb Catalunya

Durant el primer trimestre de 2026, el mercat de treball ha registrat un retrocés generalitzat, un fet habitual a l'inici de l'any per l'estacionalitat de l'ocupació. Aquesta pauta és especialment intensa a Tarragona, atès el pes de les activitats turístiques, comercials i de serveis. Entre el quart trimestre de 2025 i el primer de 2026, l'ocupació provincial va disminuir en 7.600 persones, un 1,9%, mentre que la població activa va augmentar en 4.500. Com a resultat, el nombre d'aturats va créixer en 12.100 persones i la taxa d'atur va passar del 10,0% al 12,6%.

El 1T de 2026, el mercat de treball ha registrat un retrocés generalitzat.

El deteriorament va ser més intens que a Catalunya i Espanya. A Catalunya, l'ocupació va disminuir en 46.200 persones i la taxa d'atur va augmentar del 8,2% al 10,1%, és a dir, 1,9 punts. Al conjunt d'Espanya, es van perdre 170.300 ocupats i la taxa va créixer 0,9 punts, fins al 10,8%. En conseqüència, el diferencial de Tarragona es va ampliar fins a 2,5 punts respecte de Catalunya i fins a 1,8 punts respecte d'Espanya.

En una perspectiva més àmplia, entre el primer trimestre de 2023 i el primer de 2026, Tarragona va guanyar 38.600 actius i 30.300 ocupats. Com que la creació d'ocupació no va absorbir completament l'augment de la població activa, el nombre d'aturats va créixer en 8.300 persones i la taxa d'atur va passar de l'11,8% al 12,6%.

Entre el 1T de 2023 i 1T de 2026, Tarragona va guanyar 38.600 actius i 30.300 ocupats.

L'evolució va ser més favorable a Catalunya i a Espanya. A Catalunya, la població activa va augmentar en 282.500 persones i l'ocupació, en 275.400, mentre que la taxa d'atur es va reduir lleugerament, del 10,7% al 10,1%. A Espanya, l'ocupació va créixer en 1.658.800 persones, per sobre de l'augment d'1.181.100 actius, fet que va permetre reduir la taxa d'atur del 13,4% al 10,8%. Així, Tarragona ha creat ocupació durant aquests tres anys, però amb menys capacitat que Catalunya i Espanya per absorbir la nova oferta laboral i reduir l'atur.

Taula 7. Actius, ocupats i taxa d'atur

Actius	Espanya	Catalunya	Tarragona
2023 T1	23.820,5	4.020,1	409,7
2024 T1	24.227,9	4.179,9	424,5
2025 T1	24.554,5	4.226,5	431,4
2025 T2	24.821,8	4.293,0	443,6
2025 T3	25.000,3	4.302,7	450,9
2025 T4	24.940,4	4.264,4	443,8
2026 T1	25.001,6	4.302,6	448,3
Variació 1T 2023 – 1T 2026	1.181,1	282,5	38,6
Ocupats			
2023 T1	20.634,2	3.591,6	361,5
2024 T1	21.250,0	3.783,8	367,7
2025 T1	21.765,4	3.850,1	375,9
2025 T2	22.268,7	3.944,7	392,9
2025 T3	22.387,1	3.950,6	403,0
2025 T4	22.463,3	3.913,2	399,4
2026 T1	22.293,0	3.867,0	391,8
Variació 1T 2023 – 1T 2026	1.658,8	275,4	30,3
Taxa d'atur			
2023 T1	13,4%	10,7%	11,8%
2024 T1	12,3%	9,5%	13,4%
2025 T1	11,4%	8,9%	12,9%
2025 T2	10,3%	8,1%	11,4%
2025 T3	10,4%	8,2%	10,6%
2025 T4	9,9%	8,2%	10,0%
2026 T1	10,8%	10,1%	12,6%
Variació 1T 2023 – 1T 2026	-2,6%	-0,5%	0,80%

Nota: Els actius i els ocupats s'expressen en milers de persones. Les variacions d'aquestes magnituds són diferències absolutes, mentre que la variació de la taxa d'atur s'expressa en punts percentuals.

Font: Elaboració pròpia a partir de l'Enquesta de població activa de l'INE.

No obstant això, la comparació interanual matisa aquest deteriorament. Respecte del primer trimestre de 2025, la província de Tarragona té 15.900 ocupats i 16.900 actius més. L'augment gairebé paral·lel de la població activa i de l'ocupació ha fet que el nombre d'aturats només creixés en un miler de persones i que la taxa d'atur disminuís tres dècimes, del 12,9% al 12,6%. Per tant, el retrocés trimestral no anul·la el

Tarragona ha creat ocupació durant aquests tres anys, però amb menys capacitat que Catalunya.

creixement anual de l'ocupació, però confirma la volatilitat del mercat laboral provincial i la dificultat per mantenir l'atur per sota dels dos dígits.

Evolució favorable de l'atur registrat al Camp i les Terres de l'Ebre

Les dades de l'atur registrat de la taula 8 ofereixen una evolució més favorable durant els primers cinc mesos de 2026 que l'estimada per l'EPA en el primer trimestre. Aquesta divergència no és contradictòria, ja que l'EPA reflecteix la mitjana trimestral i presenta més volatilitat a escala provincial, mentre que el registre administratiu capta amb més rapidesa la contractació de primavera.

Taula 8. Taxa d'atur registrat al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre

Any	Mes	Camp de Tarragona		Terres de l'Ebre		Catalunya	
		Taxa d'atur	Aturats	Taxa d'atur	Aturats	Taxa d'atur	Aturats
2022	M01	12,85%	30.344	12,48%	9.484	10,34%	371.802
2023	M01	11,35%	26.883	11,26%	8.514	9,61%	351.644
2024	M01	10,73%	25.839	10,92%	8.395	9,30%	347.071
2025	M01	10,23%	24.904	10,77%	8.357	8,89%	336.639
	M02	10,07%	24.757	10,54%	8.217	8,78%	334.321
	M03	9,77%	24.477	10,39%	8.164	8,66%	331.765
	M04	9,07%	23.562	9,86%	7.838	8,43%	325.717
	M05	8,72%	22.875	9,46%	7.614	8,20%	319.519
	M06	8,56%	22.571	9,51%	7.616	8,11%	315.084
	M07	8,52%	22.692	9,70%	7.803	8,24%	319.423
	M08	8,75%	23.265	9,91%	7.954	8,44%	327.365
	M09	8,88%	23.092	10,14%	7.984	8,33%	322.072
	M10	9,17%	23.55	10,08%	8.004	8,38%	324.495
	M11	9,33%	23.667	9,85%	7.896	8,25%	321.376
	M12	9,50%	23.857	9,98%	7.914	8,37%	323.236
2026	M01	9,68%	24.086	10,34%	8.155	8,44%	325.214
	M02	9,61%	24.16	10,19%	8.084	8,45%	327.253
	M03	9,05%	23.542	9,90%	7.899	8,31%	323.476
	M04	8,57%	22.575	9,46%	7.612	8,04%	314.527
	M05	8,16%	21.875	9,07%	7.429	7,75%	307.627
Variació M01 2022 – M05 2026		-4,69%	-8.469	-3,41%	-2.055	-2,59%	-64.175

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu, taxa d'atur registrat. Catalunya. Data de consulta: 23 de juny de 2026.

Al Camp de Tarragona, el nombre d'aturats va baixar de 24.086 al gener a 21.875 al maig, una reducció de 2.211 persones, i la taxa de l'atur registrat va caure del 9,68% al 8,16%. A les Terres de l'Ebre, l'atur es va reduir en 726 persones, de 8.155 a 7.429, i la taxa va disminuir del 10,34% al 9,07%. El descens reflecteix l'activació estacional de l'ocupació a mesura que avança l'any, però també consolida la millora observada respecte de 2025.

El 2026, la taxa d'atur registrat ha baixat al Camp de Tarragona (8,16%) i a les Terres de l'Ebre (9,07%).

En una perspectiva més llarga, entre el gener de 2022 i el maig de 2026, l'atur registrat va disminuir en 8.469 persones al Camp de Tarragona, un 27,9%, i en 2.055 a les Terres de l'Ebre, un 21,7%, davant del 17,3% del conjunt de Catalunya. La taxa d'atur registrat es va reduir 4,69 punts al Camp i 3,41 punts a l'Ebre, per sobre dels 2,59 punts de Catalunya.

Malgrat aquesta evolució, el maig de 2026 la taxa d'atur registrat del Camp de Tarragona (8,16%) encara superava en 0,41 punts la mitjana catalana (7,75%). A les Terres de l'Ebre, la taxa se situava en el 9,07%, amb un diferencial d'1,32 punts.

El maig de 2026, l'atur al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre superava la mitjana catalana.

En conjunt, les dades mostren una gran capacitat del mercat de treball local per crear ocupació, però també una elevada estacionalitat i una bretxa d'atur persistent, sobretot a les Terres de l'Ebre. Aquesta situació reforça la necessitat d'avançar cap a un model productiu més diversificat, intensiu en capital i coneixement, i capaç de generar ocupació estable durant tot l'any.

La creació i la dissolució de societats mercantils al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre

En una conjuntura caracteritzada per la innovació tecnològica i la inestabilitat geopolítica, la demografia empresarial és un indicador rellevant de la vitalitat i la capacitat de renovació d'un territori. La constitució de societats reflecteix l'existència d'oportunitats de negoci i la iniciativa d'emprenedors i inversors. L'entrada de noves empreses introdueix competència, models de negoci i tecnologies, i incentiva les empreses establertes a innovar i millorar la productivitat.

La creació de noves empreses també comporta la sortida de les empreses que no s'adapten als nous paràmetres competitius. La pèrdua de clients, de quota de mercat i de marges pot acabar conduint a la dissolució i, posteriorment, a l'extinció registral de la societat. L'anàlisi conjunta de les constitucions i les dissolucions de les societats mercantils de les comarques del sud de Catalunya ens permetrà valorar tant la capacitat emprenedora com la solidesa del teixit productiu local.

La taula 9 mostra una millora sostinguda en la creació de societats mercantils a Tarragona i Catalunya entre 2020 i 2025. A la província, les constitucions van créixer de 1.055 a 2.013, un augment del 90,8%, i la taxa de creació va passar de 1,95 a 3,74 societats per cada 1.000 empreses actives. Durant el mateix període, les constitucions per al conjunt del territori català van augmentar un 65,8%, de 15.023 a 24.910, i la taxa va passar de 2,38 al 4,08 per cent.

La creació de societats va créixer un 90,8% entre 2020 i 2025, amb una taxa de 3,74 per cada 1.000 empreses actives.

Taula 9. Taxes de creació i dissolució d'empreses a Tarragona i Catalunya (%)

	Empreses actives	Creacions	Dissolucions	Taxa de creació (%)	Taxa de dissolució (%)	Taxa de rotació (%)	Creacions/dissolucions
Província de Tarragona							
2020	54.217	1.055	319	1,95%	0,59%	2,53%	3,31
2021	53.764	1.350	407	2,51%	0,76%	3,27%	3,32
2022	54.887	1.308	427	2,38%	0,78%	3,16%	3,06
2023	52.172	1.419	423	2,72%	0,81%	3,53%	3,35
2024	52.980	1.665	449	3,14%	0,85%	3,99%	3,71
2025	53.758	2.013	489	3,74%	0,91%	4,65%	4,12
Gener-abril 2026*	53.758	797	228	1,48%	0,42%	1,91%	3,5
Catalunya							
2020	629.876	15.023	1.539	2,39%	0,24%	2,63%	9,76
2021	622.967	19.191	1.844	3,08%	0,30%	3,38%	10,41
2022	634.223	18.983	1.937	2,99%	0,31%	3,30%	9,8
2023	591.734	20.648	1.826	3,49%	0,31%	3,80%	11,31
2024	602.706	22.855	1.902	3,79%	0,32%	4,11%	12,02
2025	610.062	24.910	1.878	4,08%	0,31%	4,39%	13,26
Gener-abril 2026*	610.062	9.937	836	1,63%	0,14%	1,77%	11,89

Nota: Les taxes corresponen al flux del període / empreses actives del DIRCE a 1 de gener. Entre el gener i l'abril de 2026, la taxa parcial a partir de l'últim estoc disponible del DIRCE. La taxa de rotació és la suma de les creacions i les dissolucions. La darrera columna presenta la ràtio de creacions per cada dissolució.

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'estadística de societats mercantils de l'INE i Registre Mercantil.

Tarragona va registrar un augment de les constitucions més intens que Catalunya. La taxa de creació provincial va passar de l'1,95% al 3,74%, mentre que la catalana va augmentar del 2,39% al 4,08%. La diferència es va reduir de 0,44 punts percentuals el 2020 a 0,34 punts el 2025. Malgrat aquesta reducció de la bretxa, la taxa de creació tarragonina es va mantenir per sota de la mitjana catalana durant tot el període.

La principal debilitat del teixit empresarial tarragoní és l'elevada incidència de les dissolucions. La taxa provincial va passar de 0,59% el 2020 al 0,91% el 2025, mentre que a Catalunya només va augmentar del 0,24% al 0,31%. El 2025 la taxa de dissolució de Tarragona gairebé triplicava la catalana. En termes absoluts, les dissolucions provincials van créixer de 319 a 489 societats, mentre que al conjunt de Catalunya es van mantenir relativament estables a partir de 2021.

La principal debilitat del teixit empresarial tarragoní és l'elevada incidència de les dissolucions.

Les diferències en la dinàmica empresarial també es reflecteixen en la taxa de rotació empresarial, que suma les creacions i les dissolucions en relació amb el nombre d'empreses actives. El 2020, la taxa de la província de Tarragona (2,53%) era lleugerament inferior a la catalana (2,63%). En canvi, l'any 2025, la taxa de rotació provincial havia augmentat fins al 4,65%, per sobre del 4,39% de Catalunya.

Ara bé, la rotació més elevada de Tarragona no respon a una capacitat superior de creació empresarial, sinó sobretot al major pes de les dissolucions. Mentre que el 2025 a Catalunya es van constituir 13,26 societats per cada empresa dissolta, a Tarragona la relació va ser només de 4,12.

El saldo entre constitucions i dissolucions va ser positiu durant tot el període en tots dos territoris. A Tarragona va passar de 736 societats el 2020 a 1.524 el 2025, mentre que a Catalunya va augmentar de 13.484 a 23.032.

Entre el gener i l'abril de 2026, Tarragona va registrar 797 constitucions i 228 dissolucions, amb una ràtio de 3,50 creacions per dissolució i un saldo favorable de 569 societats. A Catalunya es van comptabilitzar 9.937 constitucions i 836 dissolucions, amb una ràtio d'11,89. En tots dos territoris, la ràtio parcial va ser inferior a la de 2025.

Entre el gener i l'abril de 2026, Tarragona va registrar 797 constitucions i 228 dissolucions.

En conjunt, Tarragona ha reforçat notablement la seva capacitat de creació de societats mercantils, especialment des de 2023. Tanmateix, aquesta evolució positiva conviu amb una incidència de les dissolucions molt superior a la catalana. El repte del teixit empresarial del Camp de

Tarragona i les Terres de l'Ebre no és només afavorir noves constitucions, sinó també crear un entorn que faciliti el creixement, la consolidació i la supervivència de les empreses actives, sobretot les més joves i petites.

El repte és impulsar la creació, creixement i supervivència d'empreses.

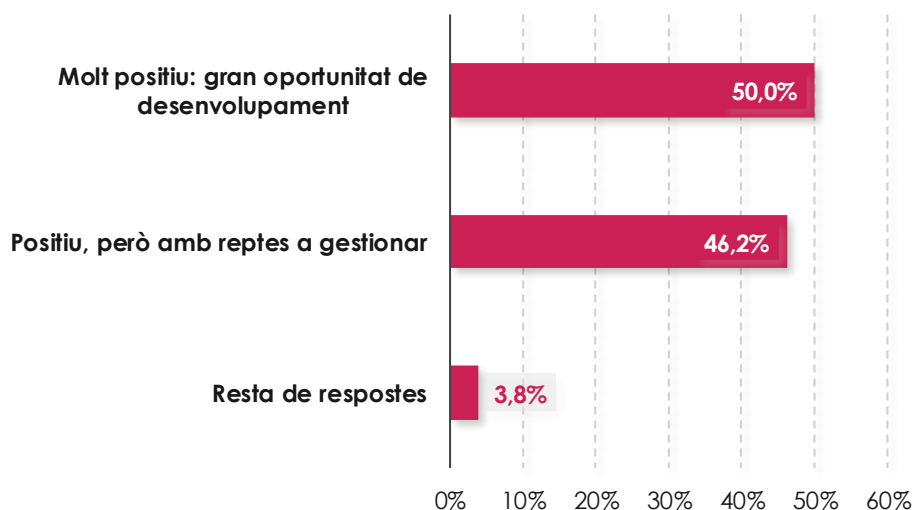
Què opinen els economistes de Tarragona sobre la gigafactoria d'IA de Móra la Nova?

Després d'observar la dinàmica conjuntural de la nostra economia, volem posar el focus en una qüestió d'actualitat sobre el nostre territori. En l'edició de la tardor de 2025, el Col·legi d'Economistes de Catalunya va preguntar als seus col·legiats de Tarragona sobre l'eventual implantació d'una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova.

Segons l'enquesta, aquesta qüestió genera un consens molt favorable entre els col·legiats tarragonins. De fet, el 96,2% dels economistes consultats valora favorablement el projecte: el 50,0% el considera una gran oportunitat per al desenvolupament del territori i el 46,2% el valora com a molt positiu, encara que també considera que hi ha reptes que caldrà gestionar. Així, el suport no és incondicional, sinó que els economistes supediten els beneficis esperats a la capacitat de gestionar adequadament els efectes territorials, socials i ambientals del projecte.

El 96,2% dels economistes consultats considera el projecte una oportunitat positiva per al territori.

Gràfic 3. Opinió dels economistes de Tarragona sobre l'impacte de la gigafactoria d'IA a Móra la Nova

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de l'Enquesta de la tardor de 2025 del Col·legi d'Economistes de Catalunya.

La dada més rellevant és que el 46,2% de les respostes considera que les grans xifres de la inversió prevista no garanteixen per si soles una millora equivalent de la renda, l'ocupació i el benestar locals.

Cal no precipitar-se i tenir en compte que la implantació de les dues centrals d'Ascó ha consolidat una estructura econòmica de la comarca dual. L'any 2022, el PIB per habitant de la Ribera d'Ebre era de 61.419 euros, mentre que la renda familiar disponible per habitant se situava en 15.801 euros. Això equival a 3,82 euros de producció per cada euro de renda disponible de les llars. En termes relatius, el PIB per habitant de la Ribera d'Ebre representava el 178% de la mitjana catalana, però la renda, només el 82%. És de llarg la comarca que presenta una bretxa més gran entre el volum de la producció generada al territori i les rendes que perceben els seus habitants. Aquesta realitat ens hauria de fer reflexionar sobre els riscos del nou projecte.

Si Móra la Nova acollís principalment la infraestructura física de computació —i la recerca, la gestió, els serveis avançats i la presa de decisions es concentrassin en altres localitzacions—, el projecte podria ampliar de nou la distància entre producció i renda local.

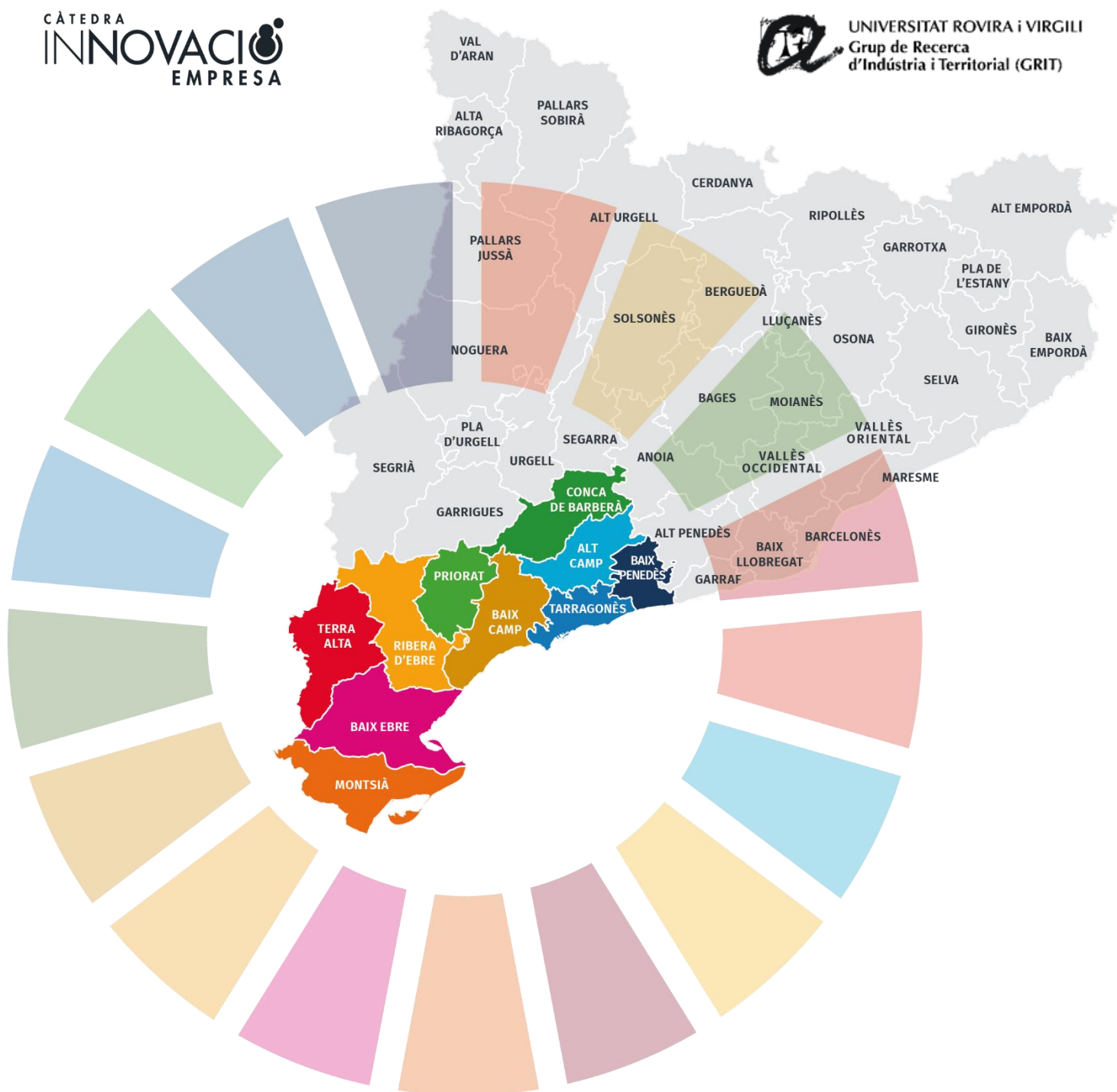
Així, l'impacte sobre el territori dependrà menys del nombre de xips instal·lats que de les activitats que els envoltin. La gigafactoria pot generar efectes duradors si, a més de la capacitat de càlcul, incorpora recerca aplicada, desenvolupament de models, enginyeria de dades, ciberseguretat, manteniment especialitzat, serveis empresarials, formació i suport a empreses emergents. Aquestes funcions són les que creen ocupació qualificada, una bona presència de proveïdors locals i una transferència real de coneixement cap al teixit productiu.

La gigafactoria pot transformar el territori si crea un ecosistema d'innovació, talent i serveis tecnològics.

També cal tenir en compte que l'enquesta es va fer la tardor de 2025, abans que la candidatura espanyola adoptés la configuració actual, basada en dos seus. Ara el projecte inclou Móra la Nova i San Fernando de Henares. Tenint en compte la recent incorporació d'un segon municipi i el fet que la Comissió Europea encara no ha pres la decisió definitiva, caldria ser més prudents per evitar caure en valoracions excessivament triomfalistes.

El projecte podria ser un gran revulsiu per a la Ribera d'Ebre, sempre que es reparteixin bé els papers. Els economistes de Tarragona expressen un suport gairebé unànim, però la seva opinió també conté una advertència que podríem expressar amb aquestes paraules: la gigafactoria només serà una veritable política de desenvolupament territorial si converteix la

gran inversió en ocupació de qualitat, activitats intensives en coneixement
i una política per crear tot un sistema empresarial local al voltant de
l'ambiciós projecte europeu.

Informe de conjuntura econòmica

Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre

Segon trimestre de 2026